۲۰۲۲ یک صعود راحت

۲۰۱۰ یک روایت تلخ

یادداشت

اصغر مازیار

وقتی در مورد تأثیر صعود ایران به جام جهانی صحبت می‌کنیم در چند وجه این تأثیر می‌تواند مورد بررسی قرار بگیرد. یک بخش این است که فوتبال کشور ما به کشورهای دیگر شناسانده می‌شود و توجهات به فوتبال ایران بیشتر می‌شود. کشورهای دیگر و رسانه‌های معتبر جهان پیگیر اخبار فوتبال ایران می‌شوند و گروه‌هایی که دنبال شناخت بازیکن و مربی و کیفیت فوتبال هستند کشور ما را مورد بررسی قرار می‌دهند. حتی این موضوع باعث می‌شود بازیکنانی به حضور در فوتبال ایران تمایل پیدا کنند.

این موضوع به سرمایه‌گذاری در فوتبال ایران هم کمک می‌کند، طوری که سرمایه‌گذارانی از خارج از کشور تمایل به حضور در فوتبال ایران پیدا می‌کنند و حتی افرادی که داخل کشور هستند نیز تمایل و انگیزه بیشتری برای سرمایه‌گذاری به دست می‌آورند.

در دوره‌های قبل دیدیم که یک دوره به جام جهانی صعود می‌کردیم مدارس فوتبال با اقبال عمومی بیشتری در سراسر کشور مواجه می‌شد و شرکت در کلاس‌های آموزشی فوتبال بیشتر می‌شد و برعکس هر دوره‌ای که این اتفاق نیفتاده علاقه جامعه به فوتبال هم کمتر شده است.

موضوع دیگر بحث ترانسفر بازیکنان است. وقتی یک تیم به جام جهانی صعود می‌کند برای آمادگی خود مسابقات دوستانه مهمی برگزار می‌کند و بعد هم حضور در جام جهانی باعث می‌شود برای بازیکنان آن تیم در کشورهای دیگر و بویژه اروپا مشتری پیدا شود. این امتیازی است که هم بازیکنان از آن استفاده می‌کنند و هم به نفع فوتبال کشور است.

همیشه دیده‌ایم اکثر بازیکنانی که ترانسفر شده‌اند آنهایی هستند که در تیم ملی بازی کرده‌اند و دقایق بازی‌شان هم زیادتر از بقیه بوده بویژه در جام جهانی. برای مثال مجید حسینی در جام جهانی ۲۰۱۸ بواسطه یک اتفاق توانست در ترکیب تیم ملی قرار بگیرد اما همان حضور زمینه انتقالش به ترکیه را فراهم کرد، در صورتی که اگر فرصت بازی پیدا نمی‌کرد شانسی هم برای ترانسفر نداشت.

نکته بعدی تأثیری است که صعود به جام جهانی در جامعه به لحاظ شور و نشاط و پیگیری اخبار فوتبال ایجاد می‌کند که همه اینها در نهایت جامعه را به سمت پویایی و انرژی مثبت می‌برد.

تأثیرگذارترین صعود ایران شاید به جام جهانی ۱۹۹۸ مربوط می‌شود که یک نقطه عطف در فوتبال ایران بود. بعد از آن جام پای بازیکنان ما در فوتبال امروز به کشورهای خارجی باز شد و در سطح بالای فوتبال اروپا هم بازی کردند. پیش از آن هم البته بازیکنانی به صورت موردی داشتیم که لژیونر بودند اما بعد از آن جام، انتقال به لیگ‌های اروپایی و آسیایی تبدیل به یک رویه شد. ضمن اینکه در جام جهانی ۱۹۹۸ بردی به دست آوردیم مقابل حریفی مثل امریکا که بشدت روحیه‌بخش بود

سخت‌ترین مسیر صعود به جام جهانی به نظرم یکی در انتخابی ۲۰۰۲ بود که نهایتاً به پلی‌آف رسیدیم و با شکست مجموع دو بازی مقابل ایرلند نتوانستم به جام جهانی صعود بکنیم، که شکست تلخی بود.

البته خودم به شخصه انتخابی جام جهانی ۲۰۱۰ را واقعاً به عنوان یک مسیر سخت در ذهن دارم. در آن زمان در گروه خودمان چهارم شدیم و حتی به پلی‌آف هم نرسیدیم. آن ناکامی و شرایطی که تیم در آن موقع داشت خیلی ناراحت کننده بود.

شرایط تیم ما امسال در انتخابی جام جهانی ۲۰۲۲ را می‌توان به عنوان یک صعود راحت در نظر گرفت. ایران در گروهی قرار گرفت که اولاً از گروه دیگر به مراتب ساده‌تر است و ژاپن، عربستان و استرالیا در آن نیستند. ضمن اینکه در گروه ما تیم‌های عراق و امارات هم با سال‌های خوب خود فاصله زیادی دارند. به همین دلیل می‌گویم صعود ایران در این دوره راحت بود که بخشی از آن به شرایط بازیکنان ما مربوط می‌شود که بسیار تأثیرگذار هستند و گاهی حتی شخصاً تعیین نتیجه می‌کردند مثل بازی با امارات که با اینکه از لحاظ فنی خوب نبودیم اما حرکت ترکیبی مؤثر و خودجوش طارمی و آزمون تیم ما را به گل رساند.

